

(Нови репортер, 8.6.2010)

Чим се прочуло о првим жртвама упада израелске војске на неколико бродова из конвоја који је преносио „хуманитарну помоћ“ Палестинцима у појасу Газе, у Сарајеву су избиле прве, „спонтане“ демонстрације против „израелског терора“. Неколико стотина Турака, Палестинаца и Бошњака, углавном млађих, прошетало је центром Сарајева носећи своје што националне, што државне заставе, узвикујући што антиизраелске, што пропалестинске пароле, међу којима је, свакако, најзвучнија била „Ми смо Палестина“.

Сарајевски паралелизам

Толико је све било „спонтано“ да је и извесни Едвин Ћудић тврдио да је све испало случајно, иако се представио као координатор тог протеста. Истог дана огласио се и председавајући Председништва БиХ Харис Силајџић тражећи, је ли, хитну истрагу против државе Израел, но како на његов „апел“ у Њујорку нико није обраћао пажњу, убрзо се огласио и други члан Председништва Жељко Комшић који је и дословно испољио сопствено огорчење. „Овај напад на хуманитарце призива најцрња сећања из недавног ратног искуства БиХ. Сви који су упознали зло окружења и изолације знају шта значи хуманитарна помоћ и вредност људских живота у времену кад су хуманост и несебичност толико потребни“, нагласио је Комшић.

Било је то добро загревање за следеће демонстрације које неће бити онако „спонтане“ као прве, али ће измамити толико спонтане реакције демонстраната да неће оставити места сумњи да ту није реч само о подршци несрећним људима у појасу Газе. Јесте да нико није гласно истицао паролу „Сви смо ми Хамас“, но биће да су то подразумевали они што су носили транспаренте попут „Ми смо сви Газа и Јерусалим“ или, рецимо, „Слободна Палестина, проклети Израел“. Под таквим транспарентима, огрнути чувеним марамима „палестинкама“, узвикујући „Алаху егбер“, трећег јуна предвече центром Сарајева прошетале су хиљаде Бошњака сложни у свом црно-белом уверењу да сироте Палестинце, које у Гази предводи хуманитарна организација под називом „Хамас“, тлаче зли ционисти који се безразложно плаше хамасовских претњи да Израел треба збрисати са лица земље.

„Ја сам војни пензионер, сви смо овде дошли да дамо подршку нашој браћи. Ово што ради Израел, радили су само фашисти. Нико други“, сасвим мирно је новинару рекао један од оснивача „Патриотске лиге“, једне од неколико организација чије се чланство појавило на демонстрацијама. Његов мало старији друг био је још краћи. „Дош'о сам да подржим Палестинце, моју браћу по исламу“, повикао је. Трећи анкетирани учесник већ је повукао паралелу са ратом у БиХ. „Оно што смо ми доживели 1991. и 1992. године, то већ 62 године доживљавају наша браћа у Палестини. А овај геноцид и урбицид што се сад десио на овим бродовима - то осуђујемо сви скупа“, подвукао је још један бошњачки ратни ветеран, остављајући нас без објашњења о „геноциду и урбициду на бродовима“. Слично су говорили и његови остали ратни другови, разликујући се између себе само по имену удружења испред којег су дошли. Сем поменуте „Патриотске лиге“ били су ту, дакако, и из „Зелених беретки“, па носиоци „златног љиљана“ и нешто мање познатог „Удружења бораца ‘Гази Хусрев-бег’“, на чијем се челу, иначе, налази најпознатији радикални имам међу балканским муслиманима Незим Халиловић-Мудерис. Њега, истина, нико није приметио на демонстрацијама, али га је врло успешно заменио утицајни функционер СДА Бакир Изетбеговић.

А ко је чуо Изетбеговића, огрнутог „палестинком“ и са објашњењем бошњачке паралеле Сарајево-Газа, могао је слободно помислити да слуша још једног овдашњег „хамасовца“. „Овде сам, нормално, због подршке пониженим Палестинцима у Гази, људима којима је отета земља, отета слобода, отети животи, који су сад пристиснути, доведени у једну безнадежну позицију овом блокадом. Намерно их притерују уза зид не би ли направили инциденте, па да их онда поново поубијају као прошлог јануара. Између Сарајлија који су били у обручу за време рата у БиХ и људи који су сад у Гази се, свакако, може повући паралела“, мирно је устврдио Изетбеговић млађи.

Е, а кад су сви лепо дошетапи до Башчаршије, на директном линку се појавио један од учесника пропалестинског конвоја, бурно поздрављен од окупљене браће и испричао им исту причу коју је причао турски шеф дипломатије Ахмет Давутоглу у Савету безбедности УН-а. За разлику од Њујорка, где су располагали још неким информација сем Давутоглуових, на Башчаршији се, ваљда од те силне љубави за браћу у Гази, није могло чути ко су „турски хуманитарци“ који су намеравали да „пробију блокаду“ Газе.

Можда баш зато што се то мање-више добро зна међу демонстрантима, а они никако не налазе потребе да своја сазнања поделе са онима који, је ли, нису посвећени тој „хуманој мисији“.

Размена „хуманитарне помоћи“

Ови посвећеници о турској „Фондација за људска права и слободе и хуманитарну помоћ“, која је организовала конвој бродова за Гази, говоре у суперлативима. Недавно се и Вакуфска дирекција Исламске заједнице у БиХ, на чијем челу се налази већ помињани Незим Халиловић-Мудерис, јавно захвалила Фондацији на помоћи у обнављању више исламских верских објеката у Сарајеву, а у опису тренутних послова налазе се још и “пројекти” у Сребреници, Горажду, Илијашу, Зеници и Високом. Оно што поклоници рада, а Фондације не истичу баш радо јесте да су пре 13 година у Турској тадашње власти у канцеларији ове организације у Истанбулу заплениле велику количину наоружања, експлозива, упутстава за израду бомби, застава и џихад порука, а пронађена је и документација према којој је закључено да су чланови организације планирали терористичке нападе у Авганистану и Чеченији. У међувремену, у Турској су се власти промениле, а „Фондација за људска права и слободе и хуманитарну помоћ” постала је, малтене, полузванично тело исламистичке владе за помоћ муслиманима широм света. У Израелу, међутим, не верују да се фондација бави искључиво хуманитарним радом и сумњиче је за подржавање терористичких активности, пошто фондација одржава присне везе са „Хамасом”.

Произраелски извори, чак, тврде да се у џамијама под окриљем Исламске заједнице у БиХ сакупља новац који се, посредством разних „хуманитарних организација”, шаље властима „Хамаса” у Гази. А у Сарајеву, изгледа, нико не доводи у питање да ли се тај новац можда користи и за наоружавање и обучавање терориста, а не само у хуманитарне сврхе. Онима који шаљу новац то је, је ли, сасвим нормално, јер, као ни званична Турска, не мисле да помажу терористе, већ „ослободиоце”. Јер, они су уверени да је у борби за „ослобођење” све дозвољено како у Гази, тако и у Сарајеву: тамо против израелских „терориста”, а у БиХ против “домаћих издајника”. Још само да и „босански Хамас” процени кад је тренутак за „коначни обрачун” са противницима „босанске Палестине”. Па да први „шехиди” крену...